

Ágh István

Siratók után

Kinyitja-e még irkámat az ihlet,
mint a rügyet a márciusi nap?
mikor reggelre kizöldell a kertben
korhadt kérgéből a gesztenyefa,

istenáldotta szárnyat leveleznék
a vegetatív létezés szerint,
boldog lennék, mint a parázna gerlék,
de arról már egy agg költő nem ír,

a siratónak síri csend a vége,
az életem gyászommal azonos,
mennél jobban eltölt a hiányérzet,
annál zártabb és üresebb vagyok,

mert amibe túlélve belehaltam,
ahhoz minden más jelentéktelen,
és torz, amit a hírek elhallgatnak,
a hazugságnak szörnyű vége lesz,

már látom is a képzelt világvégét,
elmúlásom képében közelít,
az összes lény és vele minden érték
mint egy kifosztott otthon megszűnik,

a megrendülés sodra elragadhat,
attól még följajdulna ihletem,
de ha széthull az utolsó hasonlat,
már soha senki nem írhatja meg.

Diagnózis

Fölzaklatta barátnője halála,
s betegen egyre többször emlegette,
mint aki a végzetét benne látja,
és elsápadt nevétől megremegve,
a diagnózis rögtön őt idézte,
hogy ő is így, de tovább nem folytatta,
síri hangba foszlott a mondat vége,
valami rettenetes gondolatba.

Rátört a káosz háborodott sodra,
melyről hangok és szemek árulkodnak,
mintha már a túlvilágról szólna
elvékonyodva, porig alázkodva,
keze tartásán a megadás látszik,
hiába nézem szemben, már mögém lát,
én sem fogom addig előttem látni,
amíg ez a tüskés gyepű közénk áll.

Míg az orvos adta a diagnózist,
egyszerre ő vált attól áldozattá,
mint bumeráng, a szó visszacsapódik,
mondani és hallani ugyanaz már,
az eltorzult arc ráncai vetülnek
arcára, és a rémületre bánat,
aztán a szokott sajnálatba süpped,
holnapra már egy másik beteg várja.

Mindent megtettek, mégis menthetetlen,
mindig ugyanaz a megállapítás,
majd csak annyi, hogy szólítja az Isten,
egy éjszakára elnémul a kórház,
cserélődik az eleven a holttal,
csak az intenzív részleg fénye pislog,
valakit visznek, valakit behoznak,
ennyi történik, amíg meg nem virrad.

Aztán megint, s újabb versenyfutásra
kényszeríti a haldokló az orvost,
kifulladásig tartó rohanása
a végtelen folyosóktól visszhangos,
szívig hatol a gyógyítás kudarca,
ha oka van, csak önhibáján kívül,
hisz a beteget addig gyógyította,
míg holtan csúszott ki az ölelésből.

Látogatóban

bátyáméknál a Farkasréten

Földdé és gyeppe alakult család,
mintha nem lenne csont s hamu a mélyben,
ha átjövök a szomszédból, legalább
valami bennem belőlük megéled,

bár jövöm ott tátong a közelükben,
hol fél lábbal, mint mondani szokás,
beleléptem én is a gödörbe,
egy véletlen botlás és nincs tovább,

férj, feleség és egyetlen fiuk
úgy együtt, mintha hirtelen karambol
irtotta volna őket, egyszerre kimúlt
az ég és meghasadt a part alattuk,

elveszítették maguk, és nekem
hagyták, amit majd én is elveszíték,
nyomot hagytak, s mint egy üzenetet
dobták a Csendes óceán vízébe,

a sírt a divat cipői taposták,
újra gyújtván az ellobbant gyertyákat,
s míg a szeszélyes szél fújta a mantrát,
megmarad még egy ideig a látszat,

nem is tudják, hogy éltek, kik nem élnek,
nyomuk, ha van, a létezés salakja,
a hírt, hogy részt vettek a teremtésben,
a végső Alzheimer-kór veszni hagyja,

a legsötétebb emberárulás,
ha nincs Isten, s elmarad az öröklét,
megélni a kérészek pillanatát,
fölvillanni és kialudni tüstént,

kellünk, hogy értse valaki az egész
mindenséget, és tanúskodjon róla,
különben ez a mérhetetlen ég
vaksötét tudatlanságban forogna,

de marad-e személyünk, aki volt,
mert csak akkor folytatjuk odaát,
és emlékszünk, mikor egy nagy hajót
a Dunán együtt néztünk Óbudán.

Most éppen bottal

Mi vár még rám, hogy megtudjam, mi az,
amit valaki már elszenvedett,
most éppen bottal támasztom magam,
akár a bátyám, ő egy életet

sántított végig, én csak éveket,
s a keveset, amennyi hátra van,
ő is ilyen irigy tekintetet
vetett a járkálókra? míg olyan

gyors akart lenni, mint a többiek,
vagy türelmesen húzta az igát?
inkább föltartott fejfel ment tovább,
közülünk ki a szerencsétlenebb?